

Guds barn, födda av Gud,

och de mest utmärkande tecknen på den födelsen

De apostoliska ord, vi hade börjat betrakta, voro dessa: »Åt alla dem, som mottogo honom, gav han makt att bliva Guds barn, dem som tro på hans namn, vilka äro födda icke av blod, icke heller av köttets vilja, icke heller av mans vilja, utan av Gud» (Joh. 1: 12-13). Märk! - »vilka äro födda av Gud» - födda av Gud! - »Härliga ting äro talade om dig, du Guds stad.» Ännu gå på vår jord Guds barn - »födda av Gud», delaktiga av Guds natur» (2 Petr. 1:4). För sådana skriftens förklaringar över Guds barn borde likväl alla trognas hjärtan vidga sig av glädje och förundran - och däremot det djärva, själviska tillgripandet av det höga namnet häpna och studsa tillbaka. Guds barn, i skriftens mening, äro födda av Gud, äro underverk av Guds nåd, äro nya, andliga skapelser på jorden, som röja en »delaktighet av Guds natur». Och sådant medför den sanna, levande tron. Att vi blott av nåd, genom tron, bliva Guds barn och saliga, är så nådefullt och trösterikt, att man borde gråta i glädje däröver; men skulle vi icke då förstå och besinna, att här menas en sådan tro, varigenom vi bliva födda av Gud?

Eller manne ock en självgjord inbillningstro, som aldrig medför någon födelse av Gud, ändå gör oss saliga? (Jak. 2:14). Vem som helst kan gärna hålla till godo den sköna titeln Guds barn; mången smeker sig ock med hoppet att vara en sann kristen, ehuru han saknar de mest utmärkande tecknen på den nya födelsen. »Faren icke vilse! Gud låter icke gäcka sig!» Här skall till slut icke bliva fråga om, huru mycket förstånd vi haft i huvudet eller ord i munnen, utan om det varit sanning i vår kristendom, om vi varit födda av Gud.

O, det vore ju likväl förskräckligt att hava lyckat sig fram genom tiden med en självtagen tröst, i stället för en av Gud verkad tro, att hava bedragit sig och andra med en lös tanketro, som ingen kraft hade till hjärtats förödmjukande, nyfödande och helgande, utan blott bestod i kunskap och ord, samt i några religionsövningar, i något bedjande, läsande och talande, som allt var tillskapat, för att tillvinna sig kristnas förtroende eller något dylikt. Snart är det spelat ut, snart kommer den store Helige, inför vilken man skrymtat, med det allvarsamma budskapet: »Det är gjort! Gör räkenskap!»

Och då, inför dödens allvarsamma ansikte, då vi skola ställas avslöjade och blotta inför den Heliges ögon - huru gruvligt, om vi hela tiden hava skrymtat! - om vi med alla våra religionsövningar blott hava »ljugit för den helige Ande!» (Apg. 5:3). Just därför att nåden är så stor och det himmelska barnskapet så härligt, är det ock så äventyrligt, om det icke är sanning i vår kristendom. Märk därför väl på aposteln ord i detta språk!

Han sade först: »Åt alla dem, som mottogo honom, gav han makt att bliva Guds barn.» Det »mottagandet» förklarade han med tillägget: »dem som tro på hans namn». Vi märka här åter, huru det över allt genom hela skriften stadfästes, att det är blott genom tron vi bliva Guds barn. Här säger Johannes: »Han gav makt att bliva Guds barn åt dem, som tro på hans namn.» Och så säger Paulus: »I ären alla Guds barn genom tron på Jesus Kristus» (Gal. 3:26). Korteligen: när det gäller den stora frågan, huru vi få Guds nåd och bliva Guds barn, då talas icke ett enda ord om några gärningar eller förtjänster av oss.

Nej, »av nåden ären I frälsta genom tron, och det icke av eder, Guds gåva är det.» »Gåva är det.» Det var Guds fria nåd och välbehag, att han skapade oss till sina barn, då icke ens någon bad honom därom; och Guds fria nåd, att han utvalde oss i Kristus före världens grundläggning och i tidens fullbordan sände sin enfödde Son. Allt är fri nåd och gåva. »Är det av nåd, så är det icke mer av gärningar, annars bliver nåden icke mer nåd» etc. Således, nog står den punkten fast.

Men se, huru aposteln förklarar sig. Han tillägger, att de, som genom tron voro Guds barn, också voro »födda av Gud» »vilka äro födda icke av blod» etc. - utan av Gud». Man måste djupt fästa den punkten i sitt sinne. Den, som skall kunna »se Guds rike» och såsom ett Guds barn evigt leva med Gud, måste vara »född av Gud». Det gudomliga liv, som före syndafallet bodde i människan och just utgjorde Guds avbild i henne, och vars förlorande Gud i synnerhet åsyftade, då han sade: »På vad dag du bryter, skall du döden dö» (1 Mos. 2:17).

Detta gudomliga liv måste nu genom en ny födelse av Anden återställas i oss, så att vi åter »bliva lika Guds avbild» - ehuru denna avbild icke blir fullkomnad, förrän vi ock bliva befriade från den hindrande omklädnaden av köttet. Kristus förklarade uttryckligt: »Utan en varder född på nytt, kan han icke se Guds rike.» Guds rike skänkes oss av idel nåd - den punkten står evigt fast - men du är alldeles obekväm att åtnjuta det, du kan omöjligt leva det livet med Gud och livet i himmelen, om du icke blivit född av Gud, blivit delaktig av Guds natur.

Den sanne Guden är en helig Gud; en ohelig varelse förtäres och utpinas i hans närvaro. Där måste bliva en med Gud besläktad natur, en »ny människa, som är skapad efter Gud», innan det kan bliva salighet i Guds sällskap. »Köttets sinne är fiendskap mot Gud», trivs icke med honom en enda dag, mycket mindre en hel evighet. Därför säger Kristus: »Förundra dig icke, att jag sade: I måsten födas på nytt. Det, som är fött av köttet, är kött. Utan en varder född på nytt, kan han icke se Guds rike.» Och här säger Johannes: »Vilka äro födda icke av blod, icke heller av köttets vilja etc., utan av Gud.» Och så säger Petrus: I ären »födda på nytt, icke av förgängligt, utan av oförgängligt

såde, genom Guds levande ord, som förbliver evinnerligen» (1 Petr. 1:23). Och så säger Paulus: »I Kristus Jesus gäller varken omskärelse eller förhud, utan en ny skapelse» (Gal. 6:15). Nu, vem skulle du tro i denna stora livsfråga, om icke Herren själv? Kristus är ju själva kärleken och mildheten, Kristus och hans apostlar måste vi ju höra, då nu Kristus och hans apostlar likasom med en mun betyga, att Gud har fastställt en sådan väg för människors barn, att de måste »födas på nytt och bliva delaktiga av Guds natur», om de skola ingå i himmelriket - huru kan du då framleva mot evigheten utan att veta med dig något sådant?

Det är mycket viktigt och nödigt, att vi djupt fästa denna punkt i vårt sinne, och det för tvenne ändamål: först är det många själar, som »taga endast skummet av evangelium» och i lättsinnig övertro och uppblåsning göra sig själva en tro i huvudet och tyckas vara övermåttan evangeliska, då likväl deras tro alldeles saknar den väsentligaste egenskap och verkan på dem själva, som Guds ord över allt omtalar - verkar ingen nyfödelse, gudsfruktan och helgelse; där är ingen ny skapelse, utan bara ord, tankar och ord, varmed de bedraga sig själva och andra. Sådana böra stanna för Guds ord om den nya födelsen och förstå, att visserligen den till ängel förklarade djävulen spelat dem ett vådligt bedrägeri.

Andra åter, de fattiga nådebarnen, som alltid besvärar av fruktan, anfäktning och misstanke på sig, böra även med den nya födelsens verkningar kraftigt övertygas, att de äro Guds barn; såsom i synnerhet denne Johannes i sin 1:a Ep. så ofta yrkar, då han ideligen brukar de orden: »Därav veta vi, att vi äro Guds barn - därav veta vi, att vi äro födda av Gud - därav veta vi, att vi äro av sanningen» o. s. v. Denna tröst gäller alls icke mot synden och lagens hot, nej, visst icke - där gäller endast en tröst: »Lammet, som har blivit slaktat och har köpt oss åt Gud med sitt blod», - utan det är mot bekymret om trons rättskaffenshet; märk, sedan du redan har en tro att pröva och då hör aposteln förmaning: »Försöken eder själva, om I ären i tron!» - det är i den frågan, som Kristus och apostlarna visat oss till trädets frukt, och som Johannes säger: »Den som tror på Guds Son, han har vittnesbördet inom sig.»

Lika så sant som det är skriftens lära, att vi rättfärdigas blott av nåd genom tron på Kristus, så sant är det ock hennes lära, att vi skola försöka oss själva, om vi äro i tron. Detta böra de betänka, som icke vilja höra något om detta provande, om trons bevisning och kraft, vilket redan är ett mindre gott tecken. »All skrift, av Gud ingiven, är ock nyttig till undervisning, till bestraffning, till upprättelse, till tuktan i rättfärdighet» (2 Tim. 3:16). Och det är vi och vårt sinne, som måste provas och rättas efter ordet, och icke ordet efter vårt sinne.

Men vi återvända till ämnet. Om själva födelsen av Gud vilja vi icke vidlyftigt tala. Kristus säger: *Vinden blåser vart han vill, och du hör hans röst, men du vet icke, varifrån han kommer eller vart han far; så är var och en, som är född av Anden.* Själva underverket, eller huru Gud föder oss på nytt och tänder det nya livet, kunna vi aldrig helt förstå - vi kunna aldrig följa Guds Andes vägar och verkningar i spåren. De yttre medlen samt vissa kännbara erfarenheter av »bättringen till Gud och tron på vår Herre Jesus Kristus» kunna väl uppgivas; men huru det nya gudbesläktade livet därunder uppkommer i oss, det är ett egentligt underverk av själve Skaparen. Men att en ny födelse är skedd, det kunna vi liksom se med ögonen, då där visar sig en ny människa, som är skapad efter Gud. Därför skola vi dess mer betrakta själva denna nya människa i hennes mest framstående egenskaper. Men skådom först, huru kraftigt och rikt Johannes i vårt språk vill uttrycka, att den nya födelsen är Guds verk och alldeles icke något mänskligt. Han säger: »Vilka äro födda icke av blod, icke heller av köttis vilja, icke heller av mans vilja, utan av Gud.»

Först säger han: Icke av blod, d. ä. Guds barn blir man icke genom naturlig födelse eller börd, liksom Johannes Döparen sade till judarna: »Menen icke, att I kunnen säga inom eder själva: vi hava Abraham till Fader», och såsom Paulus skriver: »Icke äro de Guds barn, som äro barn efter köttet, utan de, som äro barn efter löftet» etc. Var och en för sig måste vara född av Gud. Vidare: »Icke heller av köttis vilja»: - d. ä. allt, som heter »kött», kan icke med allt sitt nit och arbete omskapa sitt hjärta till Guds beläte, så att det kan se Guds rike; såsom åter Paulus säger: »Det beror icke av någons vilja eller löpande utan av Guds barmhärtighet.»

Uti nya födelsens trånga port, där får människan väl och grundligt lära, att hon hellre måste tusende gånger fara till helvetet, än hon kan själv göra det ringaste till själva hjärtats omskapande. De utvärtes nådemedlen kan jag bruka, men förbliver likväl alltid lika död och köttslig invärtes, om icke Guds Ande kommer och giver liv - »icke av köttis vilja»!

Slutligen: *Icke heller av mans vilja*, d. v. s. det är icke heller någon annan människas verk, t.ex. en trogen lärares, att du blir född på nytt, så att du kunde fästa ditt hopp på något redskap, som kunde göra dig till Guds barn. Vart du vänder dig, så är det tillstängt och förgäves, till dess Gud själv med sin helige Ande föder dig på nytt genom sanningens ord. Att vi bliva »delaktiga av Guds natur», det verket är så helt och hållet Herrens eget, som det var ensamt hans verk att skapa världen.

Medel har han givit oss, och medel måste användas; att gå medlen förbi och likväl begära att bli född av Anden,

det vore att fresta Herren - men, såsom redan är sagt, med alla medlens användande blir ingen ny födelse av, om icke Herren själv giver Ande och liv. Uti Jer. 31:a kap. förklarar Herren själv: »Jag - jag skall giva min lag uti deras innersta och skriva den i deras hjärta; - och de skola icke mer lära varandra och säga, den ene till den andre: kännen Herren, ty de skola alla känna mig, både små och stora, säger Herren» - d. ä. genom all den lärdom, som den ene brodern kan bibringa den andre, är ännu ingen saliggörande Guds kännedom vunnen, eller lagen skriven i hjärtat, ty detta är Herrens eget verk.

Så säger ock Herren i Hes. 36 kap. »Jag skall giva eder ett nytt hjärta, och en ny ande skall jag ingiva i edert bröst, och jag skall borttaga stenhjärtat ur eder kropp och giva eder ett hjärta av kött» - d. ä. ett mjukt, böjligt hjärta. »Jag skall ingiva min Ande i edert bröst och så göra, att I vandren uti mina stadgar och hållen och gören mina rätter» etc. O, det är en stor tröst, att Herren över allt och så bestämt förklarar, att det är han, icke vi, utan han, som skall göra detta stora verk, giva oss ett nytt hjärta och en ny ande!

Men vi gå nu att beskåda, huru det härliga underverket, det av Gud skapade nya hjärtat, uppenbarar sig för oss här på jorden. För att kunna desto bättre se detta, är det nödigt att först betänka, vad som är den fallna människonaturens egen art, den gamla människans egna och mest utmärkande natur. Vi veta så väl av Guds ord som genom vår egen beständiga erfarenhet, och vi se det dagligen för ögonen hos världen, att i hela den mänskliga naturen är ingenting så utmärkande som detta självkära, säkra, för själen sorglösa, världsliga och jordiska sinne, varigenom en människa kan höra de allra förskräckligaste domar av Guds mun, höra beskrivningen på dem, som de domarna drabba, och själv påtagligen avmålas i den beskrivningen och likväl icke det ringaste förskräckas; eller såsom skriften säger: »De förskräckas som nogast ett ögonblick för helvetet.»

Betrakta t.ex. en människa, som är försänkt i girighet eller i dryckenskap eller i hordomslasten o. dylikt; de hava kanske aldrig i sin tid betvivlat, att den heliga skrift innehåller Guds ord, de gå därför i kyrkan, och där höra de den häpnadsväckande domen, som läses i 1 Kor. 6:9-10: »Veten I icke, att orättfärdiga icke skola ärva Guds rike? Faren icke vilse! Varken horkarlar eller äktenskapsbrytare eller veklingar eller drängaskändare eller tjuvar eller giriga eller drinkare eller smädare eller roffare skola ärva Guds rike.»

Denna förfärliga dom höra de i Herrens hus - och så gå de den genaste vägen därifrån till samma synders övande och förskräckas icke det ringaste för den store Gudens dom. Sådant är det fallna människosinnet. Det är alldeles dött och sovande, ser icke och fattar icke det, som tillhör Guds Ande. Men det är icke därmed nog, att syndaren är djärv och säger, han är därjämte så tjugad, att han ock tycker sig vara ganska god och hava ett gott hjärta; och en naturlig följd av denna förblindelse är, att människan icke tycker sig behöva någon bättring, ja, att hon förbittras, om du i kärlek manar henne till bättring, så att, om du icke i tid avstår därifrån, skall hon i alla onda andars namn visa bort dig. Så yttrar sig i allmänhet människonaturen.

Men är det en människa av ett mildare lynne eller finare bildning, så skall du kanske möta en mängd naturdygder hos henne, så sköna, att du vore färdig bedyra, att den människan måste vara av Gud; men giv dig i närmare umgänge med henne, så skall du med häpnad studsas tillbaka för den dödslukt, som kommer emot dig; du skall förvånas att möta ett sinne så köttsligt, så världsligt, så självkärt och, framför allt, så dött för Gud, för Kristus och hans försoning. Ja, det är kanske en religiös människa, som har de vackraste grundsatser och den mest exemplariska vandel uti idel goda verk, så att du tror dig se ett levande helgon, men du råkar framkomma med »prövostenen», Kristus och hans levande verk i själarna, och du häpnar för vad som låg dolt i hjärtat: där var idel självbelåtenhet, säkerhet och en kall likgiltighet för försoningsnåden i Kristus, vilken endast skall med en hastig ärebetygelse erkännas såsom det högsta, men på ögonblicket skjutas åt sidan, såsom tillräckligt känd och trodd o.s.v.

Allt annat religiöst eller åtminstone kyrkligt, kan intressera; men, om Kristus, om syndernas förlåtelse i hans namn, om en daglig erfarenhet av synd och nåd, sådant intresserar icke, sådant förstummar den fromme mannen eller framkallar motsägelser; du hör intet av den sången, som i himmelen är den enda och evigt nya: »Lammet, som blivit slaktat och har köpt oss åt Gud med sitt blod!» Lägg ännu härtill endast ett tecken på den opånyttfödda människan, nämligen att sådana människor - icke allenast den blott bildade och naturmilda, utan ock den där religiösa - kunna älska vilken naturmänniska som helst, ja, så hjärtligt, att deras ögon fuktas, när de tala om deras älskvärdhet, men icke allvarigare kristna! - dem kunna de icke älska; dessa äro dem alltid vidriga.

Hos dem, som aldrig fråga efter Gud, kunna de livligt uppskatta några naturdygder; men att en människa brinner för Herren och hans sak, den Herren, som köpt oss med sitt blod, det är ingenting, som vinner deras uppmärksamhet; det uppskatta de icke. Hos de förra kunna de fördraga allt, men om de senare hava någon oart, den kunna de icke förlåta. Dessa äro några så allmänt framstående drag hos den naturliga människan, att vi alla dagar se dem för ögonen.

Tänk då, vilket härligt Guds underverk det är, att en sådan människa blir så förvandlad, som sker i den nya födelsen! - att då det är det mest utmärkande i hela den mänskliga naturen att vara säker, lättsinnig, sorglös om

själen, tro sig själv väl, tycka sig hava ett gott hjärta, vara liknöjd för Kristus, främmande för honom och avog mot hans vänner o.s.v., att då tvärt om få ett sinne, som i dessa avseenden utgör alldeles motsatsen: att i stället för en beständig säkerhet och sorglöshet, ett beständigt självförtroende och självbehag, blir det nu ett beständigt bekymmer om själens frälsning, en rådande böjelse att vara i fruktan och räddhåga, att misstänka sig själv och vara missnöjd med sig, att i stället för att tro sig hava ett gott hjärta, blir nu ingenting på jorden så plågsamt för hela livet, som just *hjärtats* ondska; att i stället för den förra liknöjdheten om Kristus, främmandskapet och skyggheten för honom, blir nu ingenting så kärt och outhärligt, som just Kristus och ordet om honom, ingenting så ljuvligt, som trons omfamnande av honom; att i stället för den djupa avogheten mot de trogna, nu tvärt om få den innerligaste kärlek till dem, och en sådan förening och förbindelse med dem, att de bliva min nya släkt, att vad som rör dem, rör mig: visserligen är allt detta en ganska härlig förändring, en omskapelse av själva *hjärtat* - icke blott en förändring i levnadssätt och seder, utan i själva hjärtat och sinnet! Lovad vare Gud, att han ännu har ett sådant verk ibland oss, och att vi även kunna se och erfara det!

Detta härliga verk börjas således redan därmed, att en människa blir väckt ur sin säkerhetssömn och börjar under sina arma bättringsförsök dagligen alltmer förödmjukas och förkrossas över sin ondska; men själva den nya födelsen, eller att ett *nytt hjärta*, en »delaktighet av Guds natur» uppkommer i själen, det sker egentligen först, när tron tändes i hjärtat. Då en människa, som, av Guds domar nedslagen över sin synd och sitt hela tillstånd, i sin bättring sökt och sökt att frälsa sig själv, men förgäves - utan blivit tvärt om mer och mer olycklig och alldeles rådlös - då en sådan själ hör det ljuva budskapet om Kristus och hör det så, att i en lycklig stund hennes ögon öppnas, så att hon ser, huru allting är i honom, allting är redo, allting fullkomnat, och att allt, det lagen säger, hade blott till ändamål, att hennes mun skulle tillstoppas, och hon skulle varda brottslig för Gud, att synden skulle »överflöda, på det nåden, såsom alldeles oförskyllad nåd, skulle överflöda ännu mer»

Se, när den förlägna själens ögon öppnas att se detta, och all hennes trängtan och förhoppning nu vändes på Jesus, hans försoning och hans nåd, vilket allt heter att »mottaga honom», att »tro på hans namn» - se, i och med detsamma sker det underverket, att i hennes inre uppkommer något alldeles nytt, som följer henne såsom en ny natur, så länge hon lever i Guds Sons tro, ett nytt sinne, en ny andlig syn, ny håg och kärlek, ja, en ny riktning i hela hennes väsende och det för hela livstiden.

Själva denna nyskapelsens *stund* blir i synnerhet då märkbar, när en själ blir på en gång hastigt överförd ifrån en svår tråldomsanda och sorg till en klar och härlig förvisning om nåden. Men även de, som mer sakta och småningom kommit till både väckelse och till trons visshet - när detta likväl verkligen har skett och icke är blott ett självintalat bedrägeri - veta likväl en tid, då denna stora förändring i deras liv *timade*; de minnas sitt gamla otrosliv såsom en lång mörk natt, mot vilken den närvarande tiden är såsom en ny härlig dag, då rättfärdighetens sol har uppgått för dem med salighet under sina vingar. De kunna åtminstone instämma med den blindfödde: »Ett vet jag, att jag var blind och ser nu» - och sjunga därför med glädje:

»Den tid går aldrig ur min håg,

Då jag först Jesus såg.»

Att trösta sig med något, som strider emot skriften, är ju högst betänkligt. Att säga: Jag hoppas likväl vara en kristen, fastän jag icke vet omtala någon väsentlig förändring eller vändning i min historia, utan har blott småningom förädlats, det strider rakt emot skriftens både ord och exempel. Alla omvändelser som där omtalas, de började ju en gång, började med en väckande erfarenhet och ledde omsider till ett helt omfattande av Kristus och hans nåd. Även uttrycka orden: nyfödelse, omvändelse etc. något, som måste hava en viss tid för sig. Likaså när Kristus uttrycker det därmed, att den »starke, som innehade huset, blir av den starkare bunden och hans hus plundrat», eller att »den förlorade sonen, från sitt olyckliga främmande land, återkom till sin fader»

Alla sådana uttryck tyda på ganska märkbara händelser, som på någon viss tid tilldraga sig. Det är därför att befara, att du bedrager dig ganska förskräckligt, du, som icke vill veta av en omvändelsetid, en egentlig nyfödelse. Men att du icke har klart reda på alla nådens verkningar i ditt hjärta, att du icke kan uppgiva dagar och timmar, utan har först genom fler upprepade sting av lagen kommit till väckelse och likaså småningom genom evangelium kommit till Kristus, till tröst och liv i hans namn - det strider icke mot ordet och är lika hälsosamt som den mycket hastiga övergången. Men nu, emedan det icke hjälper oss att hava en gång fått detta nådeliv, om det nu är förlorat, så ge ännu något närmare akt på den genom födelsen av Gud uppkomna nya människan och dess mest utmärkande yttringar.

Det väsentliga, ja, själva väsendet i den nya människan, varav vi ock heta *kristna*, är, att *Kristus blivit vårt hjärtas liv och livsbehov* - *Kristus*, den korsfäste syndaborttagaren, *Frälsaren*, *vänner för andra vänner*. Ja, just det, att *Frälsaren* i sin försoning är oss det nödigaste och ljuvligaste, det vittnar, att vi äro kristna, att vi hava ätit av livets bröd och dess mer hungra - druckit och dess mer törsta. Då en kristen tänker på vad som i synnerhet utmärker hans nya liv och utgör det största däri, så är det detta, att han blivit bekant och förenad med *Frälsaren*, att Kristus

blivit hans hela livs föremål, hans A och O, hans första och sista. I hans nya liv är Kristus solen, av vilken allt upplyses och bestrålas, och omkring vilken allt rör sig.

Kristus, funnen, är hans glädje, och Kristus, försvunnen, hans sorg - korteligen: Kristus är hans liv. Därav igenkännes en kristen. Här äro tvenne omständigheter att märka: först, att det nu blivit oss en ny natur att vara angelägna om Guds vänskap. Då vi förr voro helt liknöjda för Gud och hans nåd och hade blott jordiska behov och önskingar: vad skola vi äta? vad skola vi dricka? etc., är nu vår ideliga huvudfråga: Är jag ett Guds barn? Har jag Guds vänskap? o. s. v. Detta är likasom andedräkten eller hjärtslagen i den nya människan. Men märk: detta måste rent av vara din nya natur, icke en tillfällig omsorg, utan en genom hela ditt liv fortfarande natur, att du är först och sist bekymrad om att hava din Guds vänskap,

Det kan vara mycket omskiftande med din tröst, din frid, din kraft m.m. även kan själva denna omsorg om Guds vänskap genom tillfällig förströelse vara avbruten; men snart vakna vi däröver med desto större bekymmer; och att det likväl är denna omsorg som i allmänhet och över huvud taget djupast griper oss, detta är något, som synnerligen utmärker den nya människan och alldeles icke är av kött och blod, utan rakt stridande mot vår natur. Den andra omständigheten är, att uti ditt bekymmer om Guds nåd ingenting annat har blivit din tröst, än Kristus, Kristus, hans försoningsblod och hans evangelii ord.

Där har du ditt tillhåll, ditt liv, din spis och din förnöjelse. Detta är själva väsendet i den nya människan. Detta var det, som Kristus mest talade om: »den som äter mig» - »den som kommer till mig» - »den som gömmer mitt tal» - »den som tror på mig». Det är starka, eftertryckliga ord om denna huvudpunkt, då Kristus säger: »Den som äter mig - jag är livets bröd; mitt kött är den rätta maten etc. - den som äter mig, han skall leva evinnerligen.» Sådana ord uttrycka just, att Kristus är de trognas livsbehov, deras livsvillkor, deras allt i alla.

Se, att du blivit religiös, så att religionen och kyrkliga saker ligga dig om hjärtat, icke bevisar det ännu, att du är en kristen; utan märk, huru Kristus talar: *den som äter mig*, - *mig* - den, som har sitt livsbehov just i Kristus, hans nåd och hans försoning. Lika litet ligger något bevis på en sann kristendom däruti, att du dyrkar Kristus såsom din lärare eller ditt efterdöme - det kan den säkraste kristna farisé göra - utan här är frågan, om han i sin försoningsdöd blivit din dagliga tröst emot synden. Detta allena utmärker en kristen. Detta är vad som i Uppenbarelseboken omtalas såsom tecknet och schibboletsången, som utmärkte de tecknade; ty ingen kunde lära den sången, utom dessa - och den sången var: »Lammet, som blivit slaktat och har köpt oss åt Gud med sitt blod.» Detta är det Luther så ideligen upprepar, då han i sin förklaring över Gal. 4:6 framställer tecknen till Guds Andes inneboende i våra hjärtan och säger: »Den som gärna hör, talar, tänker och skriver om Kristus, han vet, att sådant visserligen icke sker av mänsklig vilja eller förnuft» etc. Ja, detta är så väsentligt och utmärkande hos den nya människan, att om jag blott finner detta hos en människa, säger jag genast: det är en kristen, liksom jag genast, då jag ser en mänsklig kropp framför mig och hör den tala ett mänskligt språk, säger: det är en människa. Om nu en sådan kristen har något stötande fel och oart, så säger jag: »Det är ett lyte, en sjukdom, men - en kristen är han; ty det är omöjligt, att någon kan på sagda sätt hava i Kristus sitt livsbehov, sin tröst och sitt liv, och icke vara en Kristi vän, en kristen.» Så väsentligt är detta.

Det andra, som synnerligen uppenbarar födelsen av Gud, är, »att han har givit oss av sin Ande» (1 Joh. 4:13 och kap. 3:24), eller såsom Paulus säger: »De andliga äro andligt sinnade» (Rom. 8:5), d. ä. de hava en ny, helig natur, som är ett med Anden, som lider av all synd och älskar allt heligt; och av denna Guds inneboende Ande föras de på en helt ny väg, bliva helt andra människor, som nu hava andra tankar och annan håg eller smak på tingen, annat tal och annat leverne, än de förut haft. Även då det onda köttet, som alltid älskar synden, strider emot Anden, ja, överrumplar och kullkastar oss, kunna vi likväl icke sluta vänskap och förbund med synden, utan förbliva beständigt i ett stridsförhållande till henne. Då jag fått den stora nåden och kan tro, att Gud för Kristi skull förlåtit mig alla mina synder och är min hulde Fader, som är hjärtligen tillfreds med mig, då bliva alla hans bud och rätter så kära för mig, att allt vad han vill, det vill ock jag, ty *han* är *min* och *jag* är *hans*. Och när jag i sådan tro har frid och fröjd i Herren, då har jag icke blott lust, utan ock kraft till det goda; såsom skrivet står: »Fröjd i Herren är vår starkhet.»

Men även i mörkare tider, då synd och frestelser tyckas alldeles överväldiga oss, röjer sig den helige Ande, denna »Guds säd» uti oss, därigenom, att vi då hata allra mest den synd, som mest frestar oss, och att vi aldrig kunna giva oss till ro i någon enda synd. Synden är oss ett olidligt och dödande element, såsom luften och det torra landet äro för fisken. Sådant menar Johannes, då han säger: »Var och en, som är född av Gud, gör icke synd» - d. ä. syndar han, så är det icke hans *görande*, utan hans *lidande* (Rom. 7:16-24), »ty hans (Guds) säd förbliver i honom; och han kan icke synda, ty han är född av Gud» (1 Joh. 3:9). T.ex. Petrus kunde falla i förnekelse, i lögn, i svordom; men icke var detta Petri sinne och element, icke var Petrus en svärjare och lögnare; se på hans sinne: »han gick ut och grät bitterligen». Dylika exempel visa, huru Anden och »Guds säd» röjer sig hos oss även i de ömkligaste svaghetstider. Men om denna punkt vilja vi anföra mer i nästa artikel.

Ett annat tecken av den nya födelsen och delaktigheten av Guds natur, det tecken, som Kristus och apostlarna mest framhållit, är: kärleken - först kärleken till bröderna, men ock »i brödrakärleken allmännelig kärlek». Kristus säger: »Därav skola alla förstå, att I ären mina lärjungar, om I haven kärlek inbördes» (Joh. 13:35); och Johannes upprepar ideligen i sin I:a epistel: »Därav veta vi, att vi äro födda av Gud - därav veta vi, att vi äro Guds barn - därav veta vi, att vi äro av sanningen, att vi älska bröderna, om vi hava kärlek inbördes.» Och Paulus säger: »Om jag talade med människors och änglars tungor - om jag hade profetia och visste alla hemligheter och hade all tro, så att jag kunde förflytta berg etc., men icke hade kärlek, så vore jag intet» etc. Man kan undra, varför Kristus och apostlarna så mycket framhållit detta tecken; men man kan ock förstå några orsaker.

Av alla den nya födelsens yttringar är väl ingen så underbar och på naturliga grunder oförklarlig som just denna. Ty att jag begynner älska Gud, då han bevisar mig så övermåttan stor nåd, att han förlåter alla mina synder och helar alla mina brister, det är något ganska naturligt, ty han har gjort mig så mycket gott. Men vad hava t.ex. avlägsna främlingar gjort mig, som kan förklara, att jag så fröjdas och älskar dem, när jag endast hör, huru de blivit omvända och benådade?

Huru skall det förstås, att när jag på mitt ensamma rum, då ingen kristen är nära mig, endast av Gud genom ett bibelord hugsvalas och förvissas om min benådning - hur skall det förklaras, att jag då genast känner en brinnande kärlek uppkomma i mitt hjärta till alla dem, som äro födda av Gud, och även en »allmännelig kärlek», varigenom jag ville draga alla, som jag förr icke det minsta brytt mig om, till Jesus - huru skall detta förstås? Det är ett så underbart fenomen, som aldrig på annat sätt kan förklaras, än med dessa Petri ord, att vi ock varda »delaktiga av Guds natur - ty Gud är kärlek».

Men skilj noga härifrån all naturlig kärlek, varigenom vi t.ex. älska dem, som blott hålla med oss (partikärlek), eller dem, som blott älska och uppskatta oss (egenkärlek), och giv akt på apostelns förklaring över den kärlek, som bevisar något, nämligen: »Var och en som älskar den, som födde, han älskar ock den, som är född av honom. Därav veta vi, att vi älska Guds barn, när vi älska Gud» - d. ä. när vi älska dem därför, att de tillhöra Gud. Blott av den kärleken »veta vi, att vi äro Guds barn».

Här hava vi nu sett några utmärkande drag hos den nya människan. Glöm aldrig, att de utgöra något alldeles nytt i oss, något mot vår egen natur rakt stridande och bevisa just därigenom kraftigt, att en födelse är skedd. O, vilket härligt under, som ännu sker på jorden, att vi verkligen varda »födda av Gud», och att vi kunna med ögonen se något därav! – Och så hava vi nu betraktat de tre stora förhållanden, som kraftigast förvissa våra hjärtan om barnskapet hos Gud: först, att Herren Gud i begynnelsen skapade människan till sitt barn och blott för människan skapade allt vad på jorden är; sedan, att Guds evige Son kom till jorden och blev vår broder och med sitt blod återlöste oss till Guds barn; äntligen, att den helige Ande föder oss på nytt, att vi också äro födda Guds barn. Alla våra skröpligheter tillhoppa kunna icke göra ett sådant barnskap om intet!

Men tänk icke, att du i anfäktingens mörker skall kunna se tecknen av din nya födelse! - i mörkret ser man icke något - i anfäktingens känner man icke mycket av sin tro och hunger efter Kristus eller sin nya, heliga håg till Guds lag eller sin kärlek till bröderna - nej! Gud kan så låta överhölja och omkasta alla sina verk i oss, att varken vi själva eller andra se dem, ja, »så att man omsider icke vet, vilken som är en kristen», såsom Luther säger. Då blir det nödigt hava något annat till tröst, än det, som finnes i oss, nämligen vad Gud själv i sitt eget väsende är och har gjort för människorna.

Då synden, lagen och vårt eget samvete fördöma oss, glöm aldrig det evigt gällande blodet! Och då vi uti långvarig anfäktning och svaghet tyckas vara alldeles »överlämnade i ett ovärdigt sinnelag» åt djävulen och våra egna mäktiga synder, då skall endast Guds eget väsendes eviga kärlek, trofasthet och huldhet om människorna ännu försäkra våra hjärtan, att han, som med så stor huldhet gick efter oss, då vi blott flydde honom och aldrig ville höra hans röst - han skall omöjligt nu, då vi med utsäglich suckan ropa efter honom, lämna oss ohörda och låta oss förgås i någon andens falskhet eller köttets svaghet. Nej, han skall själv rätta vad orätt är - han själv allena. Du är ju ännu vår Fader och vår Förlossare; av urminnes tid är det ditt namn! Amen.

– C-O Rosenius

(Elfte årgången, år 1852)

© Pietisten 2023

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt. www.pietisten.com